

Ayin Karanlık Yüzü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Haziran 2018

Kara balyalar hücum ediyor geceye,
Bir isyanı kundaklayan münafık
Aşkın hazin ölümünde
Kanıksanası bir özlem...

Zamanın ara duraklarında
Şiirin böğrüne sapanan bir imge
Kadar acıyım belki acınası
Belki acımağlı bakışlarla süzerken
Yine dimağında kırık haneler,
Yoksun bedeller
Ve debdebeli vazgeçişler.
Büklümlerde intihar eden bir şiir
Kaynakçası hazansa şairin.

En deli fitratın yorgunluğunda
Güme giden bir ömrün yansıması
Her deryayı kurutmaya muktedir
Kurak çöllere rahmet sunan
Varlığında bilinmez
Şahit melekler
Şakıyan iç sesimde
Kaybolduğuma dair
Hangi redifse
Bir katre yoksunluğa hükmeden
İlahi Gücün kutsadığı merhalede
Defolu bir faniyim.

Kutsalım, aslım astarım
Hatta kesif sessizliğine tabi olduğum
Yalnızlığın bariz şahidiyim.

Küllerinde cümlelerin maruzatlar saklı aslında gölgelerin hükmettiği karanlık özürülü yüreğimin beyazı.

Bir gıybette kavru lan münafık.

Bir surette yansıyan nur yine insanoğlunun siciline dair.

Sonra da saklı tuttuğum güncem.

Aşkın hitabında, sandık sandık hüzün saklıyorum ve öncemin sonrasızlığında kıvranan bir an'dan ibaretim.

Himayesindeyim şiirin ve şehrin.

Şehla bulutlar göz kırparken sağanak öncesi, saklı duvarlarında kayıp şehrimin aciz varlığımla sapıyorum rotamdan.

Kâh bir bulutum kâh ay'ın karanlık yüzü.

Zemherilerde üşüyen kırlangıçlara mı özeniyorum ne?

Kanatsız şafakların yetim acısıym aslında yetim beyitlerin kayıp hecesiyim.

Şimdime mahkûmum çünkü beşerim.

Yarının garbında, titreyen mazimi sarıp sarmalıyorum içimdeki çocuğun küçük ellerinde bir demet güldense bir avuç diken kundaqlarken benliğim ve delik deşik ruhuma eşlik eden beyaz kefenim.

Ölümün titrinde ya da aşkın şavkında...

Hani olur da...

Hani tutarsın elimi... diyenlerin yalancısıyım ve sancılandığım her doğumda ölmeye adayım.

Kara lehçelerinde kargaların...

Billur yüreklerinde bülbüllerin...

Titrek bedenlerinde minik serçelerin...

Annem her sabah beslerken yavru serçeleri ben şaibeli söylencelerin tanıyıyım ve sessizliğimle kefilim asaletime ve hüznüme sahip çıktıkça seviyorum kendimi.

Masum yetimlerin yüreğinde bir kırlangıç da olabilirim belki de güvercini kayıp avluların uçuşan tüyelerine karışır içimin nidaları.

Esiriyim aşkın aslında celbi bunca yangının:

Mağlup düşlerimde mazlum tefrikası yine gölgeli kışın saçaklarından sarkma özlemi ile kardan bozma sarkıtlardan mahrum iken Haziran.

Bodur cüssesine sığınyorum Haziranın aslında küçümen öykülerinde bir imge olma hakkımı kullanıyorum ve son kez susuyorum hani olur da açılır kapısı ümitlerimin.

Kırk Haramiler kırkılıyor aşkı ve içimdeki sarkık milatla ben miadı dolmuş şarkıları hala takmışken dilime.

Pelesenk olan bilumum kayıp yine ayıp bellediğim bir haykırışı daha bastırdığım.

Mimlenen ya da mil çekilen bir gönül gözü oysaki şefaatin habercisi her kelam ezkaza asılı kaldığımı ihbar eden bir yetim cümleden arakladığım acıyı bile sahiplenirken üstelik aklımın melekeleri yüreğimin melekeleriyle restleşiyor.

Zamandan bağımsız olduğum kadar da marazi bir aşkın kuytularındayım belli ki devriâlem yine çocukluğumun göçebe mutluluğunda ben zar tutan bir kumarbaz kadar sakil ve yansız iken oysaki mağdur bilançosunda dünün en muzdarip iskambil kâğıdıyım.

Kiminin papaz oldun, dediği belki de maça kızının öfkesine sirayet eden o mizansen.

Boyut değiştirdikçe yükseldiğim...

Alçalanlara inat aşka biat edip de saçma bedeller peşinde koşacağıma aman vermediğim bir masumiyet ve yaftalanmayı da ihmal etmezken ne de olsa kadın soyunun en aykırı rüzgârıyım yine için için kaynayan gerekçelerimi bir bir sunarken Tanrıya.

Biblo seçimlerim, yüreğimin ve cep telefonumun duvar kâğıdı, bir ömürdür sakladığım o minik ve kırık hediyeler yine annemin sevgisine rahman ve rahvan bir kabullenmişlikle şükretmeyi yüreğine işlerken.